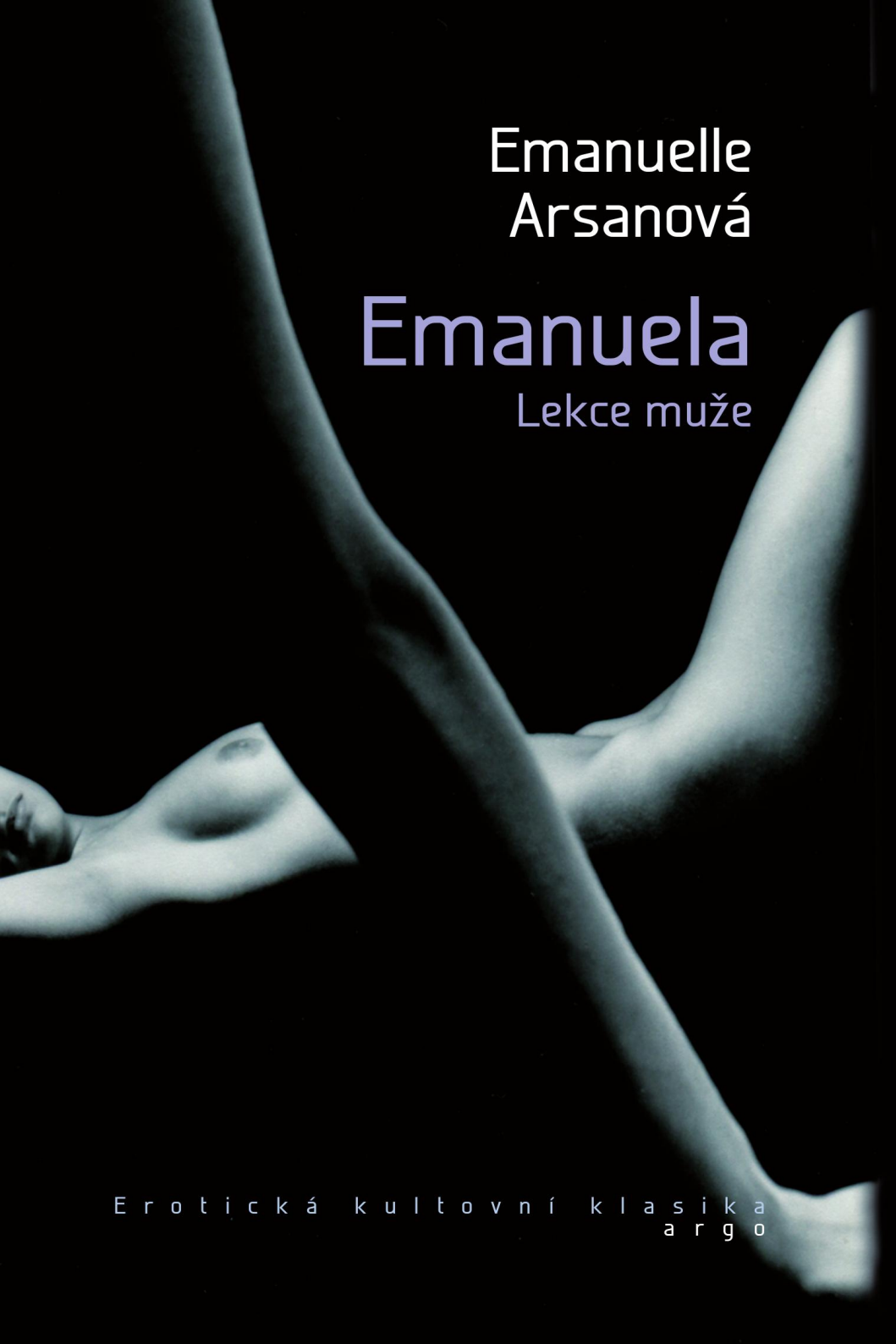

Emanuelle
Arsanová

Emanuela

Lekce muže

E r o t i c k á k u l t o v n í k l a s i k a
a r g o

Argo

Emanuela

Lekce muže

Emanuelle Arsanová

Emanuela

Lekce muže

Přeložil Zdeněk Abé

Argo

Jeanovi

*...možná že ženských těl dvojí vlna
je smysly stkaná báj, tvé touhy odlika...*

Malarmé: Faunovo odpoledne*

* překlad Jiří Pelán

Kapitola I. Letící jednorožec

*Venuše zná tisíc způsobů, jak skotačit,
ale nejjednodušší a nejméně namáhavý je,
když leží v předklonu na pravém boku.*

Ovidius: Ars Amandi.

Emanuela nastoupila v Londýně do letadla, které ji mělo dopravit do Bangkoku. Vůně nové kůže podobná vůni, kterou si i po létech uchovávají anglická auta, tlustý kovral tlumící zvuk, osvětlení jako z jiného světa – to je zatím vše, co je schopna vnímat z tohoto nového prostředí, ve kterém se ocitla poprvé v životě.

Nerozumí, co jí říká usmívající se muž, který ji doprovází, nijak se však neznepokojuje. Možná, že jí tluče trochu rychleji srdce, nikoli však ze strachu, nanejvýše z cestovní horečky. Modrá uniforma, projevená pozornost, autoritativní chování personálu připraveného přijmout cestující a podat jim potřebné informace, vše to napomáhá vytvářet pocit bezpečnosti a uvolněnosti. Chápe, že rituály, které musí splnit u přepážek a jejichž tajemství se ani nepokusila odhalit, jí otevřou přístup do světa, ve kterém bude trávit dvanáct příštích hodin svého života: je to samostatný vesmír se svými zákony odlišnými od známých kodexů, zákony sice přísnějšími, ale tím možná i příjemnějšími. Tato architektura okřídleného kovu, tyčící se ve svých uzavřených křivkách v jasném, slunečném anglickém letním odpoledni ukazuje své obrysy, současně běžné i neobvyklé. Po životě v naprosté svobodě následuje pohodlí a duševní klid v podřízenosti.

Ukážou jí její sedadlo: to nejbližší k uličce. Mezi sedadly monotónně visí velurové závěsy, oddělující jednotlivé řady. Okénko zde není a cestující nebude vidět nic kromě těchto příjemných hedvábných stěn. Co však na tom záleží! Netouží po ničem jiném než vydat se zcela na milost tomuto hlubokému křeslu, složit se mezi jeho vycpaná opěradla, opřít si hlavu a natáhnout pohodlně nohy.

Zatím však nemá odvahu natáhnout se tak, jak ji k tomu zve stevard. Ukazuje jí páky, kterými lze sklopit opěradlo. Stlačil knoflík a úzký paprsek jí na kolenou vykreslil elipsu.

Přichází letuška, do příhrádky nad sedadly vkládá kožený kufřík medové barvy, který si Emanuela vzala s sebou. Neměla v úmyslu se během cesty ani převléknout, ani psát nebo číst. Letuška mluví francouzsky, a tak rychle mizí dojem poloomámení, který pociťuje Emanuela již po dva dny, od té doby, co jako cizinka přijela do Londýna.

Dívka se nad ní naklání a její plavé vlasy jen zdůrazňují tmavost Emanueliných vlasů. Obě jsou oblečeny podobně: tmavomodrá sukně s bílou halenkou a úzká sukně z přírodního hedvábí se šantungovou blůzičkou. Rozdíl je znatelný pouze v tom, že podprsenka, která se rýsuje Angličance pod halenkou, stačí – i když je zcela lehoučká, zbavit její siluetu oné živé pohyblivosti, podle které lze snadno poznat, že je Emanuela pod halenkou zcela nahá. A zatímco strohý předpis letecké společnosti nutí jednu, aby se spokojila s nepatrným, téměř zcela uzavřeným výstřihem, je výstřih druhé tak hluboký a pootevřený, že díky vhodnému pohybu nebo spoluvinou zvánu větru může pozorný divák snadno zahlédnout profil řadra.

Emanuela je šťastná, že je letuška mladá a že má podobné oči jako ona sama – jako by v nich zářily jemné zlaté tečky. Letuška vysvětluje, že tato kabina je poslední v letadle, je nejbližší k ocasním plochám. V každém jiném letadle by byla Emanuela na takovém místě vystavena otřesům a nárazům, zde však (a hlas dívky dostane hrdý přízvuk), na palubě Letícího jednorožce, jsou všechna sedadla stejně pohodlná – alespoň v kabinách luxusní třídy, protože pochopitelně cestující v turistické třídě nemají ani tolik prostoru kolem sebe, ani tak měkká křesla, ani se netěší intimitě velurových závěsů mezi jednotlivými řadami sedadel.

Emanuela se za tato privilegia nikterak nestydí, ani za celé to jmění, které bylo třeba vynaložit na to, aby jich mohla využít. Naopak, má pocit téměř fyzického blaha, když si uvědomí přemíru ohledů a péče, jichž je objektem.

Letuška nyní vychvaluje vybavení toalet, které své pasažérce ochotně předvede, jakmile vzlétnou. Je jich po celém letadle dostatečný počet, takže se Emanuela nemusí obávat, že by ji tam obtěžovali ostatní cestující. Nepřeje-li si, nemusí se vůbec setkat s nikým jiným než se třemi dalšími cestujícími, s nimiž bude toto oddělení sdílet. Jestliže by však naopak dala přednost společnosti, snadno může navazovat známosti s ostatními cestujícími při procházce chodbičkami mezi sedadly nebo při pososezení v palubním baru. Přeje si něco ke čtení?

„Ne, děkuji vám,“ odpoví Emanuela, „jste velmi laskavá. Zatím se mi nechce číst.“

A přemýšlí, na co by se mohla zeptat, aby udělala letušce radost. Zajímat se o letadlo, jakou rychlostí letí?

„Přes tisíc kilometrů v hodině. A jeho dolet umožňuje, aby přistálo jen jednou za šest hodin. S jediným mezipřistáním potrvá Emanuelin let jen o málo víc než půl dne. Protože však bude zdánlivě ztrácet čas, když poletí stejným směrem, jakým se otáčí Země, přiletí do Bangkoku až po deváté hodině ráno místního času. Vcelku lze říci, že jí čas postačí jen na to, aby se navečeřela, usnula a ráno se probudila.“

Dvě děti, chlapec a děvčátko, tolik si podobní, že to musela být dvojčata, rozhrnuly závěs. Koutkem oka Emanuela zaznamenala jejich konvenční, nevzhledné oblečení anglických školáků, jejich téměř rusé vlasy, jejich výraz chladné afektovanosti i povznesenost, s jakou stručně se sevrěnými rty oslovovali zaměstnance společnosti. Ačkoliv jim nemohlo být více než dvanáct, třináct let, jistota v jejich chování jim zajišťovala od zaměstnanců odstup, který se tito ani nesnažili zmenšit. Uvelebili se okázale v křeslech na druhé straně uličky. Dříve než si je mohla podrobně prohlédnout, vstoupil poslední ze čtveřice cestujících této kabiny a pozornost mladé ženy se obrátila k němu.

Byl nejméně o hlavu větší než ona, měl energickou bradu a nos, černý knír, černé vlasy. Usmál se na Emanuelu a zlehka se nad ni naklonil, aby uložil svou aktovku z jemné, tmavé, příjemně vonící kůže. Emanuele se líbil jeho béžový oblek, jantarová košile. Usoudila, že je elegantní a že má dobré chování, což je v podstatě vše, co člověk od souseda v kabině očekává.

Pokusila se odhadnout jeho stáří: čtyřicet, padesát? Soudíc podle shovívavých vrásek v koutcích očí, měl asi za sebou příjemný život... Jeho přítomnost je určitě příjemnější než přítomnost těch nafoukaných malých sousedů, pomyslela si. Ale okamžitě se za tuto zbrklou sympatii a averzi sama sobě vysmála. Co to také má za smysl – pro jedinou noc! Znovu upadla do své lhostejnosti.

Lépe řečeno, zapomněla zcela na děti i na souseda, aby se ponořila do pocitu vzrušení, který se již po určitou chvíli vzdouval v jejím podvědomí a kazil jí radost z odletu. Letuška využila příchodu dětí a odešla z kabiny. Pootevřeným závěsem Emanuela zahlédla, jak se modrým bokem tiskne k nějakému cestujícimu, na kterého neviděla. Sama na sebe se mrzela pro svou žárlivost a pokusila se odvrátit zrak. V hlavě jí smutně zněla věta, aniž tušila, odkud se vzala: „V samotě a odevzdání...“ Jako posedlá tou myšlenkou se celá otřásla, až jí černé vlasy zahálily obličej... Mladá Angličanka se však obrátila, přešla dozadu a znovu se objevila mezi závěsy, které rozhrnula oběma rukama. Je znovu u Emanuely.

„Dovolíte, abych vám představila vaše spolucestující?“ zeptala se. A aniž vyčkala odpovědi, pronesla jméno muže. Emanuele se zdá, že slyší „Eisenhower“, což ji tak rozveselí, že zcela přeslechne jméno dvojčat.

Nyní mluví muž. Jak může rozumět tomu, co říká? Letuška zpozoruje Emanueliny rozpaky, ptá se něco svých krajanů, směje se a ukazuje špičku jazyka.

„To je ale hloupé, žádný z těch tří neumí ani slovo francouzsky. Je to pro vás pěkná příležitost, jak osvěžit angličtinu!“

Emanuela chce odporovat, ale dívka již udělala piruetu, pokynula půvabným neosobním gestem a odchází. Emanuela znovu upadá do pocitu opuštěnosti, je rozmrzelá, nejraději by se na vše vykašlala.

Její soused však je odhodlán pokračovat, snaží se přizpůsobit, slabikuje věty a ona se musí nad marností této dobré vůle usmívat. Nasadí lítostivý výraz a přizná se dětským hláskem: „Nerozumím ani slovo.“ Soused rezignuje, odmlčí se.

Amplion, skrytý v některém záhybu čalounění, počne mluvit. Když umlkne anglické hlášení, Emanuela poznává svou francouzsky mluvící

letušku (mluví jen pro mne, říká si), její hlas je v amplionu pouze nepatrně zkreslen. Vítá cestující na palubě Jednorozce, udává přesný čas, jména členů posádky, upozorní, že letadlo v několika minutách odstartuje, že bezpečnostní pásy musí být zapnuty (v tom okamžiku se objevil stevard, aby sám upravil Emanuelin pás) a že cestující žádají, aby nekouřili a neopouštěli svá sedadla, pokud bude svítit červené světlo.

Tlumený zvuk, chvění odzvučněných přepážek naznačilo, že se probudily motory. Emanuela ani nepozorovala, že letadlo roluje podél startovací dráhy. A trvalo jí dost dlouho, než pochopila, že jsou již ve vzduchu.

Zjistila to teprve tehdy, když zhasl červený signál a když jí muž, který povstal, nabídl, že jí uloží plášť, který si ponechala, aniž věděla proč, na kolenou. S díkem mu plášť podala, muž se ještě pousmál a pak otevřel knihu – již se na ni nepodíval. Pak se už objevil stevard s tácem plným sklenic. Emanuela si vybrala koktejl, který se jí podle barvy zdál známý, ale nebyl to ten, který myslela. Byl silnější.

To, co za čalouněnými stěnami mělo být odpolednem, uplynulo, aniž měla Emanuela čas na cokoli jiného než na chroupání cukroví, pití čaje, prolistování časopisu, který jí půjčila letuška (druhý časopis pak odmítla, aby nebyla rušena v pocitu pro ni novém, totiž že letí).

Trochu později před ní připevnili malý stolek a v nádobkách neobvyklých tvarů jí naservírovali četná jídla, která nedokázala rozeznat. Ve vybraní stolku byla zasazena láhev se sektem – Emanuela si z ní posloužila několika vrchovatými miniaturními skleničkami. Zdálo se jí, že tato večeře trvá celé hodiny, nepospíchala však, tolik ji tato nová hra bavila. Byly tam nejrůznější zákusky, káva v miniaturních koflíčcích jako pro panenky a likéry v obřích číších. Konečně pak stoleček odnesli a Emanuela měla pocit, že toho dobrodružství dobře využila a vychutnala tak novou sladkost života.

Cítila se lehce, byla trochu ospalá. Cítila dokonce, že ztratila i své výhrady proti dvojčatům. Letuška přicházela a odcházela a vždy ji srdečně oslovila. Když nebyla v dohledu, nebyla Emanuela nikterak netrpělivá.

Přemýšlela, kolik může být hodin a zda je již čas jít spát. Ale cožpak si každý nemohl spát, jak chtěl v této okřídlené kolébce, tak vzdálené

od povrchu Země, že již dosáhla té části prostoru, kde není vítr ani oblaka, a Emanuela si nebyla zcela jista, zda tam ještě existuje den nebo noc.

V zlatém světle linoucím se z lampiček svítí Emanuelina holá kolena. Sukně je vyhrnuta, muž nespouští z jejích kolen zrak.

Emanuela si nejasně uvědomuje, že se jí kolena pozvedla vstříc tomuto pohledu, aby z nich měl plné potěšení. Ale cožpak může jednat tak směšně, aby je zakryla – a potom, jak by to dokázala? Sukni již níže stáhnout nemůže. A ostatně, proč by se najednou měla za svá kolena stydět? Právě ona, která je obvykle ráda nechává vyčnívat ze sukně. Pod průhledným nylonem vyvolává pohyb jamek na opálené barvě čilou hru stínů. Uvědomuje si, jaké vzrušení tím může vyvolat. Musí se na ně sama dívat, vyhlížíjí jako zcela nahá, tak jak je tiskne k sobě, jako kdyby v záři reflektorů vystupovala z půlnoční lázně. Emanuela cítí, jak jí ve spáncích rychleji pulsuje krev, jak se jí rty nalévají. Pak jí víčka poklesnou a Emanuela má pocit, že není nahá jenom částečně, nýbrž celá, že je zcela vydána napospas tomuto narcistickému rozjímání, před kterým bude opět jednou zcela bezbranná.

Snažila se tomu vzdorovat, ale jen proto, aby postupně ještě lépe vychutnala rozkoš oddání se. Rozkoš se ohlašovala šířící se ochablostí, jakýmsi vlahým uvědomováním si celého těla, touhou po uvolnění, po otevření, po naplnění, ještě zatím bez přesné, konkrétní tužby, bez určitého, definovatelného vzrušení. Bylo to něco, co se příliš nelišilo od fyzického ukojení, které by pocítila, kdyby se na slunci rozložila v teplém písku nějaké pláže. A potom postupně, tak jak pokožka jejích rtů se napínala, jak se jí nalévala ňadra a jak se jí nohy napínaly, připravené reagovat na seběmenší dotek, si její mozek začal vybavovat představy, zpočátku téměř beztvaré, dlouho bez vzájemné souvislosti, které však stačily k tomu, aby jí zvlhly sliznice a prohnula se bedra. Téměř nepozorovatelné, ale neustálé vibrace kovového trupu letadla přizpůsobovaly Emanuelu neznatelně na svou frekvenci, hledaly souzvuk v rytmech jejího těla. Do nohou jí stoupalo vlnění, vycházející z kolen, která se stala epicentrem toho chemického zemětřesení. Vlnění neúprosně rezonovalo po povrchu stehů stále výš, až se náhle Emanuela otřásla zimnicí.

Potom se objevovaly vtíravé představy: rty, které se dotýkaly její pokožky, orgány mužů a žen, jejichž tváře zůstávaly nejasné; mužské údy, které se jí naléhavě dotýkaly, které se o ni otíraly a snažily se jí proniknout mezi kolena, rozevíraly její nohy, její pohlaví, do kterého pronikaly a s úsilím, námahou je naplňovaly. Pohybovaly se nepřetržitě kupředu, nevracely se zpět. Jeden po druhém se nořily do neznámých končin Emanuelina těla úzkou cestou, která, jak se jí zdálo, neměla nikde konce, bez omezení putovaly jejím nitrem, sytily ji svým masem a bez přestání do ní vyprazdňovaly své šťávy.

Letuška si myslela, že Emanuela usnula. Opatrně sklopila opěradlo, a přeměnila tak křeslo v lehátko. Přes dlouhé malátné nohy, které se sklopením opěradla odhalily až do poloviny stehen, přetáhla kašmírovou přikrývku. Muž se nato zdvihl a sám nastavil své křeslo do stejné polohy. Děti usnuly. Letuška popřála do závěsů dobrou noc a zhasla světla na stropě. Jen dvě tlumené noční lampičky zabraňovaly věcem i lidem, aby neztratily svůj tvar.

Emanuela se podrobila péči, která jí byla projevlena, aniž otevřela oči. Během těchto pohybů však neztratilo její snění nic ze své intenzity a naléhavosti. Její pravá ruka se nyní sunula pomaloučku, opatrně po břichu, až dospěla na úroveň jejího klína. Postup ruky sice nadzdvíhoval lehkou přikrývku, ale kdo to mohl v té temnotě vidět? Prsty zkoumaly svými konečky jemné hedvábí sukně, stlačovaly je. Úzký stříh zabráňoval nohám, aby se pootevřely. V úsilí roztáhnout se napínaly nohy látku a podařilo se jim to natolik, že prsty přes jemnou tkaninu mohly nahmatat to, co hledaly – naběhlý masitý pupen, na který se přitiskly.

Emanuela vyčkala několik vteřin, až se vzrušení jejího těla poněkud uklidnilo – pokoušela se oddálit co nejvíce konečný výsledek. Brzy to však již nemohla vydržet a s tlumeným zasténáním počala dodávat svému prostředníčku jemné, nepatrné impulsy, které ji měly přivést k orgasmu. Téměř v tomtéž okamžiku se mužova ruka položila na její.

Emanuela cítila, že jí to vyrazilo dech, svaly a nervy se jí napjaly, jako kdyby její břicho bičoval proud studené vody. Znehybněla. Ne snad, že by zmizely její pocity, ale jako kdyby všechny pocity a myšlenky strnuly

podobně, jako když se v promítačce zastaví film, aniž zhasne obraz. Neměla však ani pocit strachu, ani tím nebyla opravdu šokována. A taktéž se nedostavil pocit, že by byla přistižena při něčem nepatřičném. Nebyla v tomto okamžiku schopna formulovat svůj úsudek ani o mužově gestu, ani o vlastním chování. Pouze zaregistrovala, co se stalo, potom její vědomí strnulo. Nyní jen pasivně vyčkávala, jaké bude pokračování jejího zhrouteného snění.

Ruka muže ležela bez pohybu. Nebyla však nečinná. Pouhou svou váhou vykonávala tlak na klitoris prostřednictvím Emanueliny ruky, která na něm spočívala. Po dlouhou dobu se nedělo nic jiného.

Potom Emanuela ucítila, jak se zdvihá druhá mužova ruka a vyhrnuje příkrývku, drze se chápe jednoho kolena a ohmatává jeho tvar. Nezdržela se tam však dlouho, pomalu se sunula nahoru po stehně a brzo dosáhla lemu punčochy. Jakmile se ruka dotkla její nahé pokožky, Emanuela se poprvé otřásla a snažila se uniknout omamnému kouzlu. Avšak částečně proto, že sama přesně nevěděla, co chce sama udělat, částečně proto, že se jí obě mužovy ruce zdály příliš silné, než aby měla nejmenší naději uniknout jejich zjetí, pouze nemotorně pozdvihla svou hruď a posunula volnou ruku k břichu, jako by se chtěla bránit, a pootočila se napůl na bok. Uvědomila si, že tak bude moci snadněji stisknout k sobě nohy, ale aniž by sama mohla vysvětlit proč, připadalo jí takové gesto najednou tak nevhodné a směšné, že se je neodvážila učinit a nakonec se zcela prostě vzdala situaci, která ji uvedla do tohoto zmatku. Znovu se poddala ochromení, které tak dokázala překonat jen na krátký okamžik a to ještě dosti směšným způsobem.

Jako kdyby chtěly z toho marného Emanuelina pokusu vyvodit výchovný důsledek, mužovy ruce se jí náhle přestaly dotýkat. Než však měla čas si uvědomit, co tato náhlá změna může znamenat, ucítila ruce znovu, tentokrát na úrovni pasu. Rozepnuly jí zip sukně a stáhly ji přes boky až ke kolenům. Potom se opět vysunuly nahoru a jedna z nich pronikla pod Emanueliny kalhotky, lehoučké a průsvitné jako všechno prádlo, které byla zvyklá nosit. Nebylo toho po pravdě mnoho: podvazkový pás, někdy spodnička pod širokou sukni, nikdy podprsenka, ačkoliv

v obchodě ve čtvrti Saint Honoré, kde si kupovala prádlo, si i podprsenky nechávala vyzkoušet tou či onou prodavačkou, blondýnkou nebo brunetou. Všechny byly krásné až trochu neskutečně, poklekaly u jejich nohou a samy tak odhalovaly dlouhé nohy, když jí zkoušely nesčetné modely podprsenek, podprsenek s polovičními košíčky, kalhotek a bikinek, které půvabné prsty prodavaček navlékaly na její ňadra nebo stehna. Trpělivě se nechala laskat jejich opětovnými obratnými gesty, až se jí rozkoší zavřely oči, podlomila kolena a Emanuela se měkce sesula na podlahu postlanou nylonovými nicůtkami jako závoj, který se volně snáší a vydává se dokonalé a nenasytné dovednosti rukou a rtů.

Emanuelino tělo nyní opět spočinulo v poloze, ze které je na okamžik vytrhl nástin jejího odporu. Muž laskal něžně dlaní její ploché a svalnaté břicho těsně nad vysoko vzedmutým ohanbím, tak jako jezdec hladí jemně šíji plnokrevníka. Jeho prsty běžely podél záhybů slabin, potom těsně nad okrajem rouna, jako kdyby rýsovaly strany trojúhelníku a oceňovaly jeho plochu. Spodní úhel trojúhelníku byl neobvykle rozevřený, což se vyskytuje zřídka, i když je to obvyklé u řeckých soch.

Když se ruka, která kroužila po Emanuelině břichu, přesvědčila o jeho proporcích, nutila stehna, aby se ještě více roztáhla. Sukně shrnutá kolem kolen bránila však jejich pohybu. Přesto ale se stehna poddala a rozevřela se, jak jen to bylo možné. Dlaň se přimkla k teplému a naběhlému pohlaví, hladila je, jako by je chtěla utišit, beze spěchu, pohybem, který sledoval brázdu mezi pysky, nořila se – zpočátku zcela lehce – mezi ně, aby znovu zamířila k vzpřímenému poštěvákku a pak spočinula na hustých kučerách ohanbí. A potom, při každém novém nájezdu mezi nohy, které stlačovaly sukni a stále více se rozevíraly, se mužovy prsty odvažovaly stále dál, dozadu, bořily se neustále hlouběji mezi vlhké sliznice, zpomalovaly své pronikání, zdálo se, že čím víc váhají, tím narůstá Emanuelino napětí. Kousala se do rtů, aby potlačila vzlyky, které se jí draly ze rtů, vzpínala bedra a supěla touhou po křeči, k níž se ji muž snažil přiblížit, ale jen tak, aby jí nikdy plně nedosáhl.

Jedinou rukou si hrál s jejím tělem v rytmu a tónině, která jemu vyhovovala a která opomíjela prsa i ústa. Zdálo se, že nebaží ani po polibcích